

Nu eerst de zuivering van de 'oude' Staten-Generaal.

De al genoemde commissie hield op 6 augustus haar eerste vergadering. Zij deed weten dat Kamerleden en leden van de Adviescommissie vóór 15 augustus bij haar klachten konden indienen maar dat *alle* nog levende leden (behalve de vier die de NSB in de Tweede en de vier die haar in de Eerste Kamer hadden vertegenwoordigd) voor haar dienden te verschijnen¹ – dat is door enkelen op principiële gronden geweigerd. Klachten kwamen binnen met betrekking tot tien leden van de Tweede en drie van de Eerste Kamer. Van die eerste tien hield van Houten, de vroegere fractievoorzitter van de CDU, de eer aan zich: hij bedankte als Kamerlid en hetzelfde deden nog twee anderen, onder wie van de Bilt, de al genoemde voorzitter van de mijnwerkersbond van het NVV. Gewraakt werden, afgezien van de acht NSB'ers, slechts drie Kamerleden: één uit de Tweede Kamer (ds. Kersten) en twee uit de Eerste (de SDAP'er de Zeeuw en de RKSP'er prof. dr. A. M. A. A. Steger, hoogleraar aan de Technische Hogeschool te Delft). Het was een oppervlakkig onderzoek geweest – de gegevens over ds. Kersten (wij herinneren er aan dat deze uit de radio moest vernemen dat hij gewraakt was) waren aan de magere kant en de juistheid van de uitspraak inzake Steger is aan twijfel onderhevig. Tegen hem was een klacht ingediend door een lid van de Adviescommissie, von Nordheim, de vertegenwoordiger van de Delftse studenten in het college dat het studentenverzet had geleid: de Raad van Negen – von Nordheim had Steger verweten dat hij zijn colleges had voortgezet en dat hij de Delftse studenten in '43 had geadviseerd de beruchte loyaliteitsverklaring te tekenen. Alleen dat eerste was juist, het tweede niet: Steger had notabene in de Delftse senaat behoord tot de minderheid die had gewenst dat de senaat de studenten zou adviseren *niet* te tekenen, en had persoonlijk elke student die zich tot hem wendde, wèl op het besluit van de meerderheid gewezen maar daaraan steeds toegevoegd dat hij het met dat besluit niet eens was geweest. Dat verweer baatte hem niet: de zuiveringscommissie sloot hem uit en een mogelijkheid om tegen die beslissing in beroep te gaan ontbrak.

Er restten zes-en-zeventig leden van de 'oude' Tweede, vier-en-dertig

¹ Dat had Brutel geëist, met de mededeling dat hij de zuiveringscommissie zou verlaten als die eis niet werd ingewilligd.